1. aarg. Nr. 3.

Anarkisten

Utkommer vær 14. dag — *Abonnement* mottages paa alle innen- og utenlanske postkontorer samt i Akersgaten 73 b, indre gaar, Kristiania. — **Koster 60 øre kvartalet**

Redaktør: *Kristofer Hansteen*, Vibes gate 8, 4. etg.

Fredag den 30. april.

Den italienske regjerings volspolitik.

—

I vinter har man stadi læst i dagspressen telegrammer om bevægelse i Italien, især blant lanbefolkningen. Der er paa en mænde steder blit demonstreret mot den høie korntold, og unner demonstrationerne blev der stadi ropt paa brø. Rejeringen svarte de sultende demonstranter med at senne soldater mot dem og la disse skyte skarpt. Adskillie døde for soldaternes kuler, og en mængde blev fængslede. I anledning av disse begivenheter blev der interpelleret i nationalforsamlingen, og det blev oplyst, at den fattie befolkning led nød i høi grad. Følgen var, at man maatte nedsætte korntollen, en forhaalsregel, som dog ganske vist ikke formaar at avjælpe nøden mere æn i ringe grad.

Wienerbladet «Neue freie Presse» skriver om tilstannen blant lanbefolkningen i Italien:

«For nogen dage siden kom der depescher fra Italien, som berettet om agrariske uroliheter i Bolognadistriktet. Man læste ikke uten forundring, at et større antal av bønner baade mæn og kvinner — efter vad man nu har faat vite, mere æn fem hundrede — var blit fængslet, og man spurte efter grunnen. Svaret er simpelthen: den bunløse elendihet driver den fattie lanbefolkning til fortvilelse og volshandlinger. Bonnen eller bedre beteinet den paa joren arbeidende daglønner i Bolognadistriktet er næsten likesaa elendi stillet som hans ulykkesfælle paa Sicilien. Der blir der næsten utelukkende dyrket ris, og man vet, vad dyrkningen av denne fordrer for en skrækkeli møie, og vorledes den unnergraver sunheten Arbeiderne staar til over knæerne i jørme og blir plaget av bloigler, som suer sei fast til deres ben. Solen brænner ubarmjærti ned paa dem, ti milevis gives der intet træ, og liksaa lite drikkeli van. Som drik faar de den allerdaarliste, sure ofte fordærvete vin. Deres løn for en arbeidsdag paa 10 timer eller mere overstiger sjællen en lira; kvinner faar unnertiden bare 70 centesimi*). Denne tingenes tilstan er tilstrækkeli til at forklare de siste streiker og de med dem forbunne uordener. Der behøvedes neppe den socialistiske innvirkning, som skyllen blir lagt paa som sædvanli, for at arbeiderne skulle vægre sei ved at faa rismarkerne færdie unner de hittidie betingelser. Dermed, at man spærrer fem hundrede sultne mennesker inne, blir lanbefolkningens elendihet ikke avjulpet».

*) 1 lira = 100 centesimi = kr. 0.71.

Efter at ha jengit ovenstaaende fra «N. fr. Presse» skriver den anarkistiske Berliner «Socialist» videre:

Paa grunn av disse tilstanne har i mange aar bonnerevolter, foraarsaket ved stadi hungersnød blant den unner de store grunnbesiddere fulstændi utpinte lanbefolkning, staat paa dagsordenen i Italien. En av de heftiste var befolkningen paa Siciliens oprør for fem aar siden, som blev unnertrykt av rejeringen ved megen blodsudgydelse og grusomme domme. For tiden synes rejeningen, som i de siden den tid hengaaede aar stadi er blidt haalt i aanne ved bonne-uroliheter i de forsjellie lansdele, i særdeleshet at ha havt omhu for at faa dem til at fortsætte. Forfølgelserne mot socialisterne antar atter et volsomt omfang. Vore meningsfæller ved «L'Agitatione» har særli maattet lide derunner. Fængslinger og domme kommer den ene efter den annen. I disse dage, den 13. april stod vor meningsfælle Malatesta for retten; om hans dom er ænnu intet bekjent.»

For at stille disse skjænselsjærninger av den italienske stats spisser i gapestokken, har der dannet sei en komite i London, som har lat følgene protesterklæring utgaa:

En international protest mot de skammelie og grusomme forfølgelser fra den italienske rejerings side.

Vi unnerteinete, der tilhører forsjellie nationer og har forsjellie politiske meninger, avslører for verden den nederdrægtihet, som den italienske rejering stadi væk utviser, idet den lar sultende bønner, som, naar de vil ophaalle sit liv, maa falle i de infame loves snarer, mishanle og skyte ned, og saa straffer de mæn, som vil forsvare de ulykkelie, som misdædere, mens de i virkeliheten var ære værd.

Mange av vore venner skal av den grun stilles for retten som almindelie forbrydere, blant dem Malatesta, en man, som er bekjent og aktet i hele verden for sit mot, og for at han har hengit sei til de elendies sak.

Alle ærlie og fornuftie mennesker opfordres til, sammen med os at brænnemærke disse utslag av barbari.

Vi ber den uavhængie presse i alle lanne at offentlijøre denne protest.

Mennesker, der var oprørt over den italienske stats fremgangsmaate, i Englan, Hollan, Belgien, Frankrig og Tysklan har sluttet sei til denne protest.

Ogsaa vi slutter os til denne protest og haaber, at alle mennesker vil inse, at den institution, som har prøvet disse voldshandlinger maa de opgi — ogsaa ossaa i andre lanne, æn der vor volshanlingerne er utført.

Vi vil ossaa haabe, at der her i lannet er flere blade æn vort, som vil vise at de fortjener at reines blant dem, som utstederne av protesten kaller uavhængie, ved at offentlijøre protesten.

Fagforeninger og politik.

—

Spørsmaalet om fagforeninger og politik er nu brænnende hos os, som det i flere aar har vært det i andre lanne.

Spørsmaalet om, vorvit politikken egentli duer, har i mange aar vært brænnene i hele verden. Man maa si at verden i det store og hele har funnet, at politikken ikke dur, ja muliens kan man si, at alle har funnet det; men man har delt sei i to; endel har tat tingen saa: politik dur ikke, men vi kan ikke pludseli haalle op at drive politik, da vil verden komme i vildrede; andre har vent sei ganske væk fra politikken og har ikke deltat i valgene; noen har ikke alene unlat at delta i politikken, men ossaa av al kraft bekjæmpet den, og dette er da isærdelashet anarkisterne.

Her i lannet har nu denne deling og naturlivis ossaa det voksende tal av partier blant dem, der deltar i det politiske liv, jort, at det i fogforeningerne er blit et brænnende spørsmaal, om en fagforening bør slutte sei til noet politisk parti. Her i lannet har den største del av fagforeningerne i de senere aar været knyttet til de forskjellie politiske partier fastere æn i noet annet lan i verden. Denne faste sammenslutning av fagforeningerne og de politiske partier tok sin begynnelse i slutningen av 80-aarene, da socialdemokraterne for at danne en motvækt mot det stærke venstresindelag i de politiserende arbeidersamfun fik endel fagforeninger til sammen med «Den socialdemokratiske forening» at danne «Det norske arbeiderparti» og noen aar senere, da flere hadde sluttet sei til, fik dette parti til at anta det socialdemokratiske program. Dette førte til, at andre fag-

foreninger, vor folk av venstreanskuelse førte det store or, fik disse til at danne «Norsk fagforbun», der sluttet sei til venstre. Og disse tingenes tilstan har saa ført til, at der fra høirehol blev tat initiativet til at faa dannet «Arbeiderforeningen av 1894», vis opgave er at arbeide for konservative anskuelsers utbredelse, og vor medlemmerne ved inmeldelsen maa love paa ære og samvittihet, at de, vis de ikke kan bevare sine konservative anskuelser, skal melle sei ut av foreningen.

Arbeiderne er saaledes delt i 3 leire.

Det uheldie i denne tingenes tilstan har man i den senere tid begynt at inse. Paa den skandinaviske arbeiderkongres, som avholtes ifjor sommer i Stockholm, vor socialdemokraterne fortrinsvis førte det store or, var spørsmaalet: «Fagforeningsorganisationernes forhaal til den politiske organisation» opsat paa dagsordenen; efter noen debat vedtok man en resolution, der uttalte, at fagorganisationen ikke burde falle sammen med den politiske organisation, men burde være nøie forbunnet med denne. Efter dette skulle man ha ventet, at ialfal Det norske arbeiderparti, der herfra var stærkest repræsenteret paa kongressen, var blit opløst, da dette jo er en politisk organisation, der er dannet av fagforeninger. Dette skede imidlertid ikke. Det norske arbeiderparti opløstes ikke. Indredningssnedkernes forening melte sei ut; forslag om at melle sei ut opkom i et par andre fagforeninger, men saavit os bekjent fik disse forslag ikke flertal; noen annen forening æn inredningssnekernes.

Nu i vinter fremkom der et forslag fra folk, der er medlemmer av «Norsk fagforbun» om at danne en upolitisk arbeiderorganisation; heri skulle alle fagforeninger optas; men det lot til, at man mente at de gamle tre forbun skulle bli staaende enten som dele av det nye eller kansje snarere som politiske fagforeningsorganisationer ved siden av den nye organisation (Arbeiderforeningen av 1894 ved vi dog ikke om forslaget blev sent til). Herved ville altsaa ikke Stockholmsresolutionen være jennemført.

Det hele spørsmaal har ænnu ikke vært oppe til diskussion paa noet offentli møte, ja ikke engang paa noet møte, vor medlemmer av alle fagforeninger hadde adgang. Kristiania arbeidersamfun hadde en søndag formiddag inbut til et offentli møte med foredrag av bogtrykker Kr. H. Knudsen om «Skal vor fagorganisation omkalfatres». Her blev imidlertid debatten avskaaret ved den uttalelse av dirigenten, at det nu snart var middag, og folk ville jærne gaa, det var jo bedre, at man fik saken op til diskussion paa et nyt møte, som jo f. eks. Det norske arbeiderparti kunne faa istan. Utsikten til, at kunne faa uttale sei om saken paa et møte, vor tilhørerne sat uten utaalmodihet, jore, at de, der ønsket at uttale sei, vorblant dette blads redaktør, lot være at forlange oret. Noet nyt møte er imidlertid ikke kommet istan. «Det norske arbeiderparti» synes at ha havt betænkeliheter ved at følle den opfordring, som dirigenten paa møtet i arbeidersamfunnet rettet til det om at faa saken op til offentli diskussion. Derimot har dette parti havt et eller to møter med foredrag av Jeppesen og paafølgende diskussion om samme emne som foredraget i Kr.a arbeidersamfunn med adgang kun for medlemmer av de foreninger, som danner partiet; men vi har ikke hørt, at de er kommet til noet resultat.

Vi vil med det samme meddele noet om fagforeningernes stilling til politik i andre lande. Det, at fagforeninger staar som afdelinger av politiske partier finner, saavit os bekjent, ikke sted i noet annet lan.

I Frankrig avholtes der ihøst en fagforeningskongres, vor der var utsenninge fra over 1100 fagforeninger. Paa denne kongres besluttet man at danne en sammenslutning av fagforeninger, som skulle støtte hinannen jensidi uten centralorganisation; man besluttede at oprette et blad «Le defenseur de proletariat» (proletariatets forsvarer), og i dette blad skulle diskussion om politisk aktion være utelukket; at flertallet av medlemmerne i disse foreninger heller ikke stemmer ved valgene, vet man derav, at flertallet av de franske foreningsutsenninge ved den internationale arbeiderkongres i London for etpar aar siden var valgt med paalæg om at stemme mot, at arbeiderne burde delta i de politiske valg. Vormange franske arbeidere det er, som ænnu deltar i valgene, vil vise sei ved de nu stedfinnende valg.

I Englan, fortalte Tom Mann paa et av sine foredrag her i byen i sommer, er i fagforeningerne de, som holler paa politisk optræden, ikke i flertal.

Fagforeningsrepræsentanterne for Hollan og Italien stemte paa Londonnerkongressen næsten alle (for Hollans vedkommende maaske alle) mot deltagelse i politikken. I Italien er som bekjent forakten for politikken temmeli almindeli i hele befolkningen.

I Spanien har i mange aar en betydeli del av de fagorganiserte arbeidere unlat at delta i valgene; men de fagforeninger, vor disse var i flertal, turde ikke vælge repræsentanter, som skulle stemme for avhollelse fra deltagelse i valgene av frygt for, at dette av den spanske rejering skulle bli opfattet som utslag av anarkisme, og at foreningerne skulle bli utsat for forfølgelse fra den spanske stats side. En man, der ophold sei utenfor Spanien, hadde faat mandater fra en mængde av disse spanske fagforeninger, men hans mandater godkjentes ikke av socialdemokraterne, som dominerte paa kongressen.

I Tyskland og Danmark deltar en meget stor del av arbeiderne i valgene, og de socialdemokratiske førere har stor inflydelse paa flere av fagforeningerne, men disse er dog ikke led i det socialdemokratiske parti. I Østrig er omtrent det samme tilfællet ialfal for det tysktalende Østrigs vedkommende. — Men heller ikke i disse lanne hænger arbeiderne nu saa fast ved socialdemokratiet som for 5—10 aar tilbake. I Ungarn jør de statlie myndheters vilkaarlie optræden unner valgene det næsten umuli for arbeiderne at delta i disse, naar de ikke vil stemme med de borgerlie partier.

Vor mening om spørsmaalet fagforeninger og politik er, som vel alle forstaar, uten at vi sier det, at fagforeningerne ikke bør staa i de politiske partier. Vi mener, at arbeiderne ikke bør drive politik; og dette mener vi først og fremst, fordi vi har imot love i det hele tat, av den grun, at de overhaalles ossaa mot dem, som ikke vil ha love, dernæst fordi vi ikke kan forstaa, at arbeiderne eller noet menneske har gavn av love. Mot den anskuelse, at man ved parlamentsbeslutninger kan lempe paa meget av det grusomme ved de nuværende love og likeledes bidrage til at opløse den nuværende kultur, vil vi anføre, at vi kommer meget sikrere ut av det nuværende barbari ved ikke at anerkjenne staten med samt alle dens love.

Mot at en fagforening staar i et politisk parti vil vi ossaa invenne det, at det er en krænkelse mot alle dem, der arbeider i et fag og ikke er socialdemokrater, at fagforeningen staar i det socialdemokratiske arbeiderparti, og det er en krænkelse mot alle dem i et fag, som ikke er venstremæn, at fagforeningen er tilsluttet venstrepartiet, o. s. v.

At det at fagforeningerne staar i politiske partier har skadet fagforeningsbevægelsen meget, er utvilsomt. Da den typografiske forening f. eks melte sei in i «Det norske arbeiderparti», var der mange medlemmer, som hadde venstreanskuelser, som trak sei væk fra foreningslivet, selv om de ikke melte sei ut av foreningen.

Der finnes nu fagforeninger i Kristiania, som staar i det ene politiske parti, mens en hel del medlemmer ifølge sine meninger eller av ulyst til at tilhøre dette parti ved siden av har dannet en klub, der tilhører et annet parti, og saa holler de stadi møter i denne klub, mens deres interesse for og forstaaelse av fagforeningsspørsmaal er meget liten. Dels for at holle foreningen i det parti, vor den er kommet in og dels paa grun av de andres mangel paa interesse, tar saa en del toneangivende mæn av det parti som har overvægten, bugten og begge ennerne i fagforeningen, og man har klikestyret i hele sin hæslihet. Saadan er politiserende fagforeninger.

---

1. Mai.

Man «kjøbte» hans Krop og «solgte» hans Sjæl
han hensled sit Liv som «Samfundets» Træl.
Man røved hans Frihed, hans Lykke og Fred
man levede højt paa hans Taarer og Sved,
og saa hvor han led!
Og uden Forandring gik 1000 Aar
som Slave og Træl var Arbejderens Kaar,
Men *nu* brænder Frihedens mægtige Ild,
der søndrev hver Lænke, der ved hvad den *vil*.
Tyran, den er vild!

Arbejdet, som kunde tjene til Lykke og Velsignelse for Menneskeheden, være et Middel til Velbefindende og Fremskridt, er blevet til en Forbandelse, der holder den lidende Menneskehed nede i Støvet, blevet en Mare paa det menneskelige Samfund, der kvæler Frihedstrangen og sløver Energien. Hvorfor ser vi idag saa mange magre, kummerfulde Ansigter, bøjede Rygge, fortidligt graanet Haar, i det Tog, der fester for kortere Arbejdstid. Det er Arbejdet — det der kunde være en Velsignelse for Menneskene — der har sat sit Forbandelsesstempel i deres Ansigter, det er Arbejdet der har bøjet Ryggen og udtømt Kræfterne.

At Menneskeheden kan være saadan Bøddel mod sig, ødelægge dit korte Liv, der kunde leves fuldt og helt, samvittighedsløst trampe hverandre ihjæl, i Slidet for gjennem fælles Støtte at skabe Livet saa rigt og lykkeligt som muligt for hverandre, det lyder næsten utroligt, og dog er det den nøgne Sandhed!

Mens Menneskene endnu er hildede i de indgroede Fordomme, sidder der endnu en Del tilbage i dem at det østerlandske Barbari, der opfatter Arbejdet som en «Straf» for Menneskene idømt dem af ham, der skabte dem, blot for at have noget at regjere over.

Det er denne Trældomsaand vi skal til Livs!

Arbejdet er blevet en Forbandelse for Menneskeheden fordi det er t v u n g e t, blevet gjort ti, en Betingelse for at leve, og gjort til en Handelsvare, der som alt andet er i Kapitalens Vold. Og igjennem Kapitalens griske Havesyge, «Eiendomsrettens» Umættelighed er Arbejdet blevet en Svøve for Menneskeden. Og denne Svøbe, der udsuger Menneskenes Marv og Kraft, den er dog alligevel en eftersøgt Ting. Det er ikke nok Kapitalen udsuger sine Slaver, men den tvinger dem endogsaa til at falde i Støvet for denne Svøbe, trygle den for at faa af dens velrettede, langsomt ødelæggende Slag. «Vil du leve maa du arbejde» siger Lvangs-Djævelen, «og kan du ingen Arbejde faa, maa du dø!» og det er mange, mange, der nægter Svøbens Slag. — Skjærende Ironi?

Og som den menneskelige Intelligens gaar fremad affødende den ene epokegjørende Opfindelse efter den anden til Lettelse af det legemlige Arbejde, jo mere Arbejdet antager Former af Storindustri, desmere vanvittigt træder de nuværende Samfundsforhold frem; des haardere spændes den spændte Bue, og Revolutionen træder mod os med Kjæmpeskridt. — Revolutionen! — Hvem er endnu blind for den m a a komme? Den staar som noget uafviseligt, en Opgave, den nærmeste Fremtid maa løse. Den frygtes og haabes, den bekjæmpes, men anes som noget uovervindeligt i Kapitaludsugelsens sidste krampetrækninger!

Det afhænger af Proletariatet naar den skal komme. Statsindretningen skjeler mistroisk til det og tænker: «Hvorlænge mon det vil lide og taale!» og for at hale ud Tiden kaster de Proletariatet en «almindelig Stemmeret» i Øinene, blot for at gjøre dem blinde, at de ikke skal blive rebelske, men faa nyt Haab til «Politikken»!

Glem ikke det, I som imorgen demonstrerer mod Samfundets Udskeielser. Reis eders Frihedskrav fuldt og helt, tro paa eders Menneskeret og tusk ikke eders helligste Ret: F r i h e d e n, bort for en Ret Linser!

Saaledes har Menneskene i Aarhundreder gjort sig til Slaver af hverandre, og naar nu den vaagnende Bevidsthed — Menneskehedens stigenda Intelligens — fordrer Frigjørelse fra Slavelænker, der gjennem «Kapital», «Eiendomsret» og «Stat» er paalagt dem, da er det ikke at undres paa de møder Modstand; ikke for ingen Ting har Menneskene i den lange Fortid været stivnet under Tyrani og Tvang, meget er gaaet i Blodet; megen Fordom maa udryddes, kraftig maa der tages fat, skal vi naa et snarligt Resultat. Derfor maa Demonstrationen for kortere Arbejdstid ikke have polltisk Karakter. Vi maa ikke henvende os til de Institutioner, der er Skyld i de bestaaende Nederdrægtigheder med Tiggen om en Smule Lindring i Nøden. Derved anerkjender vi de Forhold, der raader, støttet og opstivet som de er af «Staten». Demonstrationen maa være en energisk, manende Protest, baaret af V i l j e, der er rede til H a n d l i n g, ikke til at u n d e r l æ g g e os de Herskende, men til at f r i g j ø r e os fra al Tyrani og Tvang.

A. B.

I den socialdemokratiske forening her i byen var ttrsdag 19de ds. anarkismen opsat til diskussionstema. Interesserede var inbut, vorfor ossaa io anarkister var fremmøt. Av interesse var det stanpunkt, som Jeppesen intok. Han uttalte, at i fremtiden efter vad han ønsker, ville alle varer staa til envers avbenyttelse. Han var imot lønssystemet og imot arbeidstimebeviser. Dette mente han, var alle socialdemokraters mening og havde altid været det. Derimot gik hr. Jeppesen stærkt tilfelts imot etpar uttalelser i artikkelen «Anarkisme» i nr. 1 av «Anarkisten». Disse uttalelser var: — — «heller ikke maa noen ha adgang til at bringe en annen til at arbeide for at tilfredsstille sine behov». «For at der skal være anarki, maa envær ha adgang til at arbeide, som han eller hun har lyst og finner frugtbringende» og «Forat der skal være anarki maa envær — man og kvinne — kunne jøre, va han og hun vil, men heller ikke behøve at jøre, va han eller hun ikke vil.» Dette mente hr. Jeppesen ville føre til, at en mængde mennesker ville la være at arbeide, de ville nyde og la andre arbeide for sei. Man maatte, mente hr. Jeppesen ha adgang til at tvinge alle til at arbeide. Men vordan han mente, at dette skulle gaa til, fik vi ikke høre. Han er jo selv for, at alle varer skal staa til envers avbenyttelse, han er imot arbeidstimebeviser. I arbeidstimebeviserne har socialdemokraterne hittil hnvt det middel, vorved de ville kontrollere, at ingen nød uten at arbeide; idet nemli ingen varer skulle utleveres av magasinerne uten mot erlæggelse av arbeidstimebeviser, ville envær for at ungaa at sulte være tvungen til at arbeide, naar han ikke havde flere arbeidstimebeviser. Men vordan ville hr. Jeppesen tvinge alle til at arbeide, han, som er imot arbeidstimebeviser? Dette spørsmaal retter vi til hr. Jeppesen, og det ville interessere os i høi grad at faa svar herpaa, enten i «Socialdemokraten» eller i «Anarkisten». Hans svar ville muliens gi anledning til en mere ingaaende diskussion av disse spørsmaal, vorover den, efter hr. Jeppesens egne uttalelser i torsdags, viler noen uklarhet. — Den uttalelse, at alle socialdemokrater altid har været imot arbeidstimebeviser, blir staaende for hr. Jeppesens reining.

Krig mellem Spanien og De forenete stater er igang. For noen tid siden skrev Peter Krapotkin omtrent følgende:

Man vil faa se, at staten er av den natur, at de altid vil se skjevt til sin nabo at den altid vil se at utvide sit maktomraade. — Han mente, at man aldri ville faa fred, saalænge staten existerte. Vi trodde dengang, at staten ikke længer hadde den makt, at der kunne bli krig ialfal mellem to lanne, der er beboede av indoeuropæere, og vor staterne roser sei av at sitte inne med europæisk kultur. Nu har det vist sei, at vi tok feil, at staterne ænnu kan faa krig istan. Mon saa ikke det næste vil bli, at man opgir den institution, som fører krige.

De franske arbeideres produktions-foreninger var i 1895 172 i antal, de havde 9,000 medlemmer, en inbetalt aktiekapital paa $8\frac{1}{2}$ mill. kroner, de jore forretninger for ca. 22 mill. og tjente $1\frac{3}{4}$ mill.

Antallet av transportselskaper (hyppist foreninger, bestaaende av droskekuske) kar 17; værdien af de av dem i 1895 jorte forretninger beløp sei til omtrent 3 mill. kroner og deres fortjeneste til omkr. 15,000 kr.

Desuten var der 509 ko-operative bakerier.

I 1896 var antallet ko-operative produktionsforetagender steget til 202.

Brødkrigen i Italien. Ifølge privattelegrammer fra Bari deltog omkring 2000 mænd, kvinder og børn i urolighederne. De stak ild paa toldbygningen, trængte ind i skattekontoret, hvor de brænde papirer, ituslog gadelykter og ødelagde offentlige anlæg. De søgte ogsaa at trænge ind i borgermesterboligen og fængslet, men dreves tilbage at militæret.

Under urolighederne arresteredes 59 personer. Natten forløb rolig. Garnisonen er forsterket.

Fra Ungarn.

I Ungarn fortsættes forfølgelserne. Rejeringen og dens tilhængere føler vel alt strikken om halsen, idetminste bærer de sei saa likeoverfor den voksende socialistiske bonnebevægelse. Vore meningsfæller, som ikke cr uvirksomme tilskuere, men ihærdi bestræber sei for at brede forstaeelse av statens væssn blant bønnerne og er beret til at gripe in i begivenheterne med handling, er naturlivis først og fremst utsat for politiets volshandlinger. Deres organ «Ohne Staat» (Uten stat) beretter derom:

Politiet lot fremdeles følgene fotografere: Karl Kranes, Mathias Malaschitz, Julius Ehinger, Ferdinand Sloboda, Franz Operendek, Weiss, Krubik Géza og Samuel Kappner. Alle erklærede likefrem, at de er anarkister. Mot den «uafhængie socialist» og redaktor av «A Földmivelo», Stefan Varkomp blev der inledet ti presseprocesser for «ophissende» artikler; herav laller en paa vor meningsfælle dr. Schmitt, som overtok ansvaret for en artikkel, med untagelse av et avsnit, som uten berettigelse var skut in av redaktionen av rrdaktionen av «A Földmivelo». Unner forhøret erklærte Várkomp, at han ikke hadde skrevet noen av de artikler, som avisen var beslaglagt for, men at noen av disse var skrevet av hans brorsøn Stefan Várkomp, de andre var forfattet av bønner, og det inskutte avsnit i dr. Schmitts artikkel var skrevet av Várkomps datter, der er lærerinne. Han selv er traat tilbake fra redaktionen av bladet

og har overgit det til en pressekomite, der bestaar av bønner fra forskjellie komitater; denne komite har at utnævne en redaktør.

Dog maa bladet reines for at være gaaet in, paa grun av at komiteens medlemmer hadde vanskeli for at komme til forstaaelse med værandre. Men vor meningsfælle Schmitt glæder sei alt til den dans, som han nu ijen vil opføre for staten.

Politiet konfiskerer de socialdemokratiske blade fort væk; vad der opnaaedes i aaret 1848, vis femtiaarsjubilæum bourgeosiet feiret saa larmende den 15de mars, er der jort jenjæl imot. Fattie arbeidere blir av politiet ilagt multer paa hundrede og to hundrede gulden saan uten videre, unner paaskud av, at de har foretat ubeføiet pengeinsamling. Men da pengene selvfølgeli ikke kan indrives, blir de straffet med tilsvarende arrest.

I Englan meddeler statistiken, at der i 1897 anmeltes 34 distributive og 54 produktive ko-operativforetagender.

I sin brochure: Til de unge henvenner Krapotkin sei til den studerende ungdom saaledes:

Jeg antar, at du har havt en videnskabelig uddannelse. Lad os anta, at du vil bli læge.

Imorgen vil en mand i arbeidsbuxer komme og hente dig til en syg kvinde. Han vil føre dig til et av de trange smug, hvor gjenboerne kan haandtages over de forbigaaendes hoveder. Ind i en mørk gang, oplyst af en osende lampe, slaar dig en forpestet luft imøde; du kryber op en fire fem elendige trapper, og i et mørkt, koldt værelse finder du den syge kvinde liggende paa gulvet, dækket af skidne filler. Blege, blaagule børn, skjelvende under de tynde klær, stirrer paa dig med sine store, aabne øine. Hendes mand har arbeidet hele sit liv tolv tretten timer hver dag. Nu har han været uden arbeide i tre maaneder. At være uden arbeide er ikke sjeldent i hans fag; det indtræffer periodisk hvert aar. Men før naar han var ledig, saa gik hans hustru som vaskekjærring — maaske for at vaske dine skjorter — og hun fortjente da en 70 —80 øre dagen. Men nu har hun ligget tilsengs to maaneder, og nøden stirrer familien imøde i al sin rædsel.

Du læge, hvad vil de foreskrive denne syge kvinde? du, som med et blik har set, at aarsagen til hendes sygdom er almindelig nød, mangel paa god føde, mangel paa frisk luft? Sig en god oxesteg hver dag? Lidt bevægelse ude paa landet? Et tørt og godt ventileret soveværelse?

Hvilken ironi?

Hvis hun kunde ha faat dette, vilde hun ha havt det for længe siden uden at vente paa dit raad.

Hvis du har et godt hjerte, et ærligt ansigt og snakker lige frem, vil denne familie si dig mange ting. De vil fortælle dig, at den kvinde, som ligger i det næste værelse, og hvis hoste river dig i hjerterødderne, er en fattig strygerske; at i etagen nedenunder har alle børnene feber, og at vaskekjærringen i første etage ikke vil leve til vaaren, og at i huset ved siden af er der endnu værre.

Hvad vil du si til alle disse syge? Anbefale dem diæt, en anden luft, lidt mindre slid . . . Du ønsker bare, at du kunde, og hjertebrændt gaar du derfra med en forbandelse paa dine læber.

Den næste dag, mens du endnu grubler over den skjæbne, som er beskaaren disse, som boede i et hundehul, fortæller en kollega dig, at igaar kom en tjener og hentet ham i vogn. Det var til eieren af et fint hus, til en dame, udmattet af søvnløse nætter, som havde hengivet hele sit liv til klæ sig, til visitter, til baller og til at trætte med en dum ægtefælle. Din ven har ordineret hende en mindre urimelig levemaade, mindre pirrende mad, spadserture i fri luft og lidt gymnastik, da hun mangler nyttigt arbeide.

Den ene er døende, fordi hun aldrig har havt nok føde og nok hvile i hele sit liv; den anden lider, fordi hun aldrig har vidst, hvad arbeide var, siden hun blev født.

Er du en af disse ulykkelige skabninger, som er ligegyldige for alt, som ved synet af de mest oprørende optrin trøster dig selv med et let suk og et glas Sherry, da vil du gradvis bli vant til disse kontraster, og dyret i dig vil hjælpe dine bestræbelser, saa at du vil bli moden for de forlystelsessyge rækker, og du vil ikke tænke paa elendigheden. Men hvis du er en mand, hvis hver følelse hos dig blir en viljebeslutning, hvis ikke dyret hos dig har dræbt din intelligens, saa vil du en dag si til dig selv: Nei, dette er uretfærdigt, dette maa ikke vare længre. Det er ikke nok at helbrede sygdom, den maa ogsaa forhindres. En bedre levemaade og lidt mere intellektuel uddannelse vil bringe sygdommens antal ned til det halve. Kast medicinen for hundene! Luft, god føde, mindre slid og slæb — det er det, vi skal begynde med. Uden det er en læges arbeide bare humbug og bedrag.

Den dag vil du forstaa socialismen. Du vil længes efter at forstaa den tilbunds, og hvis altruisme ikke bare er et tomt ord for dig, hvis du til studiet af det sociale spørsmaal føler naturfilosofens strenge undersøgelser, saa vil du ende med at befinde dig i vore rækker, og du vil arbeide, slig som vi arbeider, for den sociale revolution.

«Erobringen av brødet», Krapotkins bekjente værk vil i næste maanet utkomme i oversættelse paa Ragnvald Poulsons forlag i Bergen. Boken vil ledsages av foror Elisé Reclus og indledning av Georg Brandes.

Det er ikke for tili, at denne oversættelse endeli kommer. Vi kjenner to andre oversættelser av værket. Den ene av disse er allerede for flere aar siden tilbut flere norske bokhandlere; men de avslog at ta den. Ifjor skrev Georg Brandes en meget rosende anmellelse av værket, og det har forandret situationen. Efter egen bedømmelse vover en forretningsbokhandler ikke at ta noet. »Social-Demokraten» for igaaraftes nævner ennu en fjere oversættelse.

Nøden blant »reconcentrados«, den kubanske lanbefolkning, som av de spanske myndiheter holles tilbake i byerne, er skrækkeli. Et engelsk tidsskrift bringer fotografier, der fremstiller nødlidende, der ligger i solsteken utenfor hotellerne og venter paa almisser, eller ligger syke og døende i hospitalerne. Deres utseende er skrækkeli, ansiktet og de bare arme er aldeles kjøtløse; huden hænger slap om de lange armknokler, saadan som menneskene kun blir efter langvari, skrækkeli sult. Ved siden av syke voksne og halvvoksne paa hospitalerne ligger paa et billede et barnelik, men de levende ser likesaa meget ut som dødninger med sine av sulten uthulete øine og bare kindben, der ikke er bedækket av kjøt. Man maa jo haabe, at den dag, da Spanierne ikke mer raader paa Kuba, ikke er fjern.

Tilsente bøker og aviser:

Horia der glänzende, Trauerspiel in fünf Akten von Odysseus. Forlagt i Luzern, Schweiz.

Anarkistiske aviser og tidsskrifter:

Fridom, Kristiania, Akersgaten 73b.

Der Socialist, Berlin, N. O. Elisabeth Strasse 66, vorn II Tr.

Der arme Konrad, ukeblad for det arbeidende folk, Bertin, NO., Elisabethstrasse 66.

Les Libertaire, Paris, 5 rue Briquet.

Le Temps nouveaux, Paris, 140 rue Mouffetard.

Le père Peinard, Paris, 15 rue Lavieuville.

Freedom, London W. C., 7 Lambs Conduit Street.

L'Agitatione, Ankona, Italien.

De frije Socialist, Hollan.

De aviser, til vilke dette blad blir sent, anmodes om at senne byttexemplarer.

Die Zeitungen, zu welchen dieses Blatt geschickt wird, werden aufgefordert, Tauschexemplare zu schicken.

Redactions of journals, which receive «Anarkisten», are requested to send their journals as exchange.

Arbeidsløse kan abonnere paa dette blad uten at betale kontingent for den tid, de er uten arbeide.

Oslo prenteverk.